

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΖΙΝΤΩ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

ΗΝ ίδια στιγμή που ο μικρός γιός της ύπηρετοίας του πήγαινε να προφύλαξη την πορτοφλιά του λαχανόκηπου, ο κόμης ντε Μαρμινουά, πηδώντας το φρόατη, θρόεθηκε ξαφνικά μπροστά του.

— Που τρέχεις έτσι βιαστικός ; τον ρώτησε.

— Ο μικρός στάθηκε παραγμένος. Στραφογύρισε μηχανικά το πηλίκιό του στά χέρια του και με τρεμάμενη φωνή απάντησε :

— Κύριε κόμης, πηγαίνω σέ μιιά δουλειά που μ' έστειλε η μητέρα μου.

— Ο κόμης έβρινε για λίγο διαταραχτός. — Υστερα όμως, με τόνο έπιτακτικό, έλεγε στό μικρό :

— Δώσε μου τό γράμμα !..

— Ο μικρός τά έγραψε.

— Κύριε κόμης, δέν έχω κανένα γράμμα, απάντησε.

— Η απάντησή του ατέη έκανε τόν κόμης να θυμώσει. — Ήταν βέβαιος πως ο μικρός τούδωσε ψέματα. Τόν έπαισε από τ' ατέι και τραβώντας τον δυνατά τού έλεγε, με φωνή ύπώκοψη :

— Δώσε μου άμέσως τό γράμμα, ήλιθιε !..

— Τό παιδάκι άρχισε να κλαίη άτ' τόν πόνο και να φωνάζη :

— Μητέρα μου !.. Μητέρα μου !..

— Η φωνή του και τά κλάματα του, άντί να μαλακώσουν τή σκληρή καρδιά τού κόμης, τόν έκαναν να θυμώσει περισσότερο.

— Μου δίνεις τό γράμμα, ναι ή όχι ; ύφραζε.

— Ο μικρός τούμαζε για καλά. — Έμεινε στή υπλοΐσα του και έβγαλε ένα φάκελλο.

— Ο κόμης τόν άρπαξε άμέσως τόν άνοιξε με βία και άρχισε να διαβάζει με προσοχή τό γράμμα που ήταν μέσα. Διαβάζοντας σταματούσε σέ κάθε φράση και τό πρόσωπό του γινόταν όλο και πιο γλυκό και πιο άγριο.

— Περιμένε 'δά. Μη κοιμηθείς όσο να γυρίσω. — Αν φύγεις θα σέ σκοτώσω !..

— Τρέχοντας έπειτα πέρασε τόν κήπο, ανέβηκε στόν πάγο και σέ λίγο λεπτά ξαναγύρισε. Πήρασε τό μικρό, τού έδωσε ένα φάκελλο όμως μ' εκείνον τού είχε αρχίσει και τού έλεγε :

— Έβαλα πάλο τό γράμμα στή θέση του. Θα τό πάρες και θα τό δώσεις εκεί που σου είπαν. Μη γατάλαβες ; Και δέν θα πής τίποτα σέ κανένα. — Αν πεις — και μιά λέξη έστω — θα τό μάθω και τότε... αλλοιωμό σου !..

***

— Ο μικρός πήρε τό φάκελλο, τόν έβρινε στή υπλοΐσα του και έψαθίσε :

— Πολύ καλά, κύριε κόμης. Δέν θα είπα άπολύτως τίποτα.

— Κι' έφυγε τρέχοντας.

— Ο κόμης ντε Μαρμινουά τόν παρακολούθησε άτ' τή θέση του ως που τόν έγρασε άτ' τά μάτια του, στήν άοχή τού δάσους. — Έπειτα τράβηξε άργά-άργά για τόν πάγο.

— Είχε αρχίσει να νηχτόσει.

— Ο κόμης στάθηκε μπροστά στήν πόρτα τού ιδιαίτερου δωματίου της γυναίκας του και, πριν να μπει μέσα, πήρε μια βαθειά άναπνοή.

— Η κόμισσα καθότανε μπρός στό παράθυρο, ό φραδής δρόμος, που άγαινεσα άτ' τά δέντρα τό φως της ήμέρας που λιποληγούσε... Φαινότανε πολύ σκεφτική...

— Ο κόμης τή χαιρέτησε και πλησίασε στό παράθυρο. Τό θέαμα ήταν άλήθεια ύπέροχο. Μπροστά τους άπλωνότανε, στρωμένος με τά χρυσάμενα φύλλα τού φθινοπώρου, ό φραδής δρόμος, που έφερονε στήν έξώπορτα τού μεγάλου κήπου τού πάγου, λουμένους στό χρυσαφένιο δισμικό φως.

— Η κόμισσα δέν μιλούσε.

— Αποφασίσαιτε τίποτε για τήν άναχώρησή μας ; τή ρώτησε ξαφνικά ό κόμης.

— Όχι. Γιατί να φύγουμε από τώρα ; τού απάντησε.

— Μά έσεις διακόσασε να γυρίσουμε γρήγορα στό Παρίσι...

— Συνήθισα πειά στόν πάγο, φίλε μου.

— Όποτε μπορώ να γράψω στό θυρωρό μας να μη μας έτοιμάση άκόμα τό σπίτι μας στό Παρίσι ;

— Βεβαίωςτα.

— Ο κόμης δέν έλεγε άλλη λέξη. Βγήκε έξω άτ' τό δωμάτιο της γυναίκας του κι' άντί να πάη στό διαμερίσματά του κατέβηκε στόν κήπο. Έμεινε εκεί άρκετές ώρες. Κι' όταν ξαναέβηκε στόν πάγο για τό γούμα ήταν τρουερά κουρασμένος και καταλασπωμένος. — Άλλάξε γρήγορα-γρήγορα και πέρασε στήν τραπεζαρία.

— Κατά τή διάρκεια τού φαγητού έδειχνε έξαιρετική διαγυπκότητα και μιλούσε στή γυναίκα του με μεγάλη λεπτότητα.

— Συνόδευσε κατόπιν τήν κόμισσα ως τήν πόρτα τού δωματίου της, και τής έλεγε με γλυκειά, άπαλή φωνή :

— Θα σάς άνησυχήσω, άν καθίσω λίγο μαζί σας ;

— Τι λέτε ; Άπεσαντίας μάλιστα, απάντησε ή κόμισσα.

— Ο κόμης υπήρξε μέσα και κάθισε άντικρι της, σέ μιιά πολυθρόνα. Φαινότανε σάν ν' άπολύθαινε τήν άροματισμένη άτιμόσφαιρα τού δωματίου της γυναίκας του, τό όποιο φωτιζότανε μόνον από μιιά λάμπα, με ένα κούκινο άμπαζούρο.

— Η κόμισσα κεντόισε.

— Όταν πλησίασαν ή δέξα, ή νέα γυναίκα άκούμησε τό κέντημα στα γόνατά της και έλεγε :

— Κοιράστρια να κεντώ, είμαι πολύ, πάρα πολύ κουρασμένη !

— Άς καθήσουμε άκόμα λίγο, έλεγε ό σύζυγός της, είνε τόσο όρασι έδω μέσα, στή γλυκειά ήρεμία της νύχτας !..

— Όπως θέλεις, φίλε μου.

— Έμεινε άκίνητος λίγα λεπτά. — Έπειτα κινήσε τήν όσα στό μεγάλο ρολόι κι' άπότομα πήρε τή λάμπα και τή έβαλε κοντά στό άνοιχτό παράθυρο.

— Η κόμισσα έκανε ένα κίνημα ταραχής και θέλησε να τόν έμποδίση.

— Τι κάνετε έκει ; τού έλεγε.

— Βάσω τή λάμπα στό παράθυρο, της απάντησε άδιάφορα.

— Όχι, όχι. Δέν πρέπει, δέν πρέπει !..

— Γιατί ; Τι λόγια είν' αυτά ;

— Η λάμπα είνε πολύ καλά έκει που είνε.

— Άν σάς παρακαλούσα να τήν βγάλετε ;

— Θα τήν άφρινα έκει, παρ' όλα τά παρακάλια σας. Μη ταραζέστετε για ένα τέτοιο άσημαντο ποίημα. Είνε έντετα παρα ό πέντε. Έχω άκουθώς πέντε λεπτά καιρό για να σάς πω ό,τι ποτέι. — Έπειτα θα φύγω και σεις βγάλετε τή λάμπα από τήν σας... Άκούσατέ με λοιπόν. — Άπατάτε από ήρτες τώρα !. Στήν άοχή άμφρέβαλλα. Πίστινα ότι δέν ήταν δυνατόν να κάνετε μιιά τέτοια άτυπία !.. Αιματωθήσατε ; Σας πειράζει ή λέξις «άτιμία» ; Δέν βόρσω δυστυχώς πω λεπτή λέξη για να χαρακτηρίσω τήν προξή σας.

— Δέν είν' αλήθεια ! φώναξε ή

κόμισσα κατασυγυνημένη.

— Χι... Όλες έσαι λένε : «Δέν είνε αλήθεια». Άλλά έχω άναμφισβήτητες άποδείξεις της άπιστίας σας.

.....

— Πολλές φορές σκέφτηκα, τι θα έκανα άν με άπατούσατε. Είσατε πολύ καλά, ότι είμαι δεινός σπαθιστής. Άλλά τί σημαίνει ; Κάθε μονομαχία έχει και τά άρροστά της. Μου έμεινε λοιπόν τό διαδύτιο. Μά ατέη είνε πολύ κωνή λύσας και, άσφαλώς θα σάς ετ' χαριστούσε... Μη ταραζέστετε. Έχομε άκόμα δυό λεπτά καιρό. Θέλησα λοιπόν να έκδικηθώ μ' έναν πρωτότυπο τρόπο και σ' αυτό με βοηθήσατε και σεις... Μην κινήσετε τή λάμπα. Είνε πολύ καλά στή θέση της... Διάβασα τό γράμμα που στείλατε προς βραδινά σιό φίλο σας. Τό διάβασα και κατόπιν τό έκλεισα πάλι σ' ένα φάκελλο και τού τό έστειλα.

— Ειστε ένας έλειενός ! φώναξε έξαλλη ή κόμισσα.

— Και σεις... μιιά ετίμια γυναίκα !.. Τέλος πάντων... Ο φίλος σας έλαβε τό γράμμα σας κι' όπου νάναι φτάνει. Είνε έντεκα άκριβώς. Άκουσε !.. Είδε τή λάμπα στό παράθυρο και πλησιάζει. Αυτό είνε τό σινάλο που τού κάνεις. Έρχεται !.. Έρχεται !..

— Ο κόμης έπαψε να μιλάη. Νεκρική σιγή βασίλευσε στό δωμάτιο. Μακριά μόνον άκούστηκαν γαγγίσματα σκύλων...

— Η κόμισσα σκωθήθηκε άπότομα έπάνω κι' ώρμησε προς τό πα-

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Ε κ ε ί ν ο ς.—'Απόψε, δεσποινίς, ελθε τὸ μαργαριτάρει σὺν συγκεντρώσεως!

Ε κ ε ί ν η.—'Γι' αὐτὸ λοιπὸν μοῦ... κολλήσατε σάν σ τ ρ ε ῖ δ ι :

Μεταξὺ φίλων.

—'Ὁ σκόλος μου εἶνε ὁ ποτὸς φύλαξ τοῦ σπιτιοῦ μου. ἀγαπητὲ μου.

—Τὸν ἀφίνετε λιτὸ τῆ νύχτα;

—'Ὅχι, γιατί φοβοῦμαι... μὴ μοῦ τὸν κλέψουν!

Μεταξὺ διῶ κλασικῶν πεμπέλθων :

—'Α, φίλε μου, ἀπόψε εἶδα ἓνα νόστιμο ὄνειρο : Φαντάσου, ὀνειρευτήκα ὅτι ἐδοῦλενα!

—Μπα, σὲ καλὸ σου! Καὶ τὸ λὲς αὐτὸ τὸ ὄνειρο νόστιμο; Δὲν τὸ λὲς καλύτερα ἐφράτλη!

—'Ἐνας Ἀγγλὸς λόρδος, εὐρισκόμενος κάποτε στὴν Ἀμερικὴ, ταξίδευε σιδηροδρομικῶς ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη στὸν Ἅγιο Φαγγάλο. Στὸ βαγόν-λι τοῦ τραίνου βρισκόταν ἡ νύχτα κι' ἓνας Ἀμερικανός, ὁ ὁποῖος τὸ πρωὶ τοῦ ξύπνησε, ρώτησε τὸν Ἀγγλὸ :

—Εἶν' ἀλήθεια, κύριε, πὼς εἰσθε ἀπ' ἐκεῖνους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τιλοφοροῦνται ἑλῶρδοι;

—Μάλιστα, κύριε, ἀποκριθὴκε ὁ Ἀγγλός.

—Καὶ εἰσθε πολὺ πλούσιος; ἔξακολούθησε μὲ τὴν ἴδια ἀπαράφη ὁ Ἀμερικανός. Παράδειγματος χάριν, μπορεῖτε νὰ ξοδῆσετε ἑκατὸ χιλιάδες δολλάρια, γιὰ νὰ κάνετε τὸ κέρει σας;

—Μάλιστα, κύριε, ἐπανέλαβε πάλι ὁ Ἀγγλός.

—'Α! μὰ τότε, φώναξε ὁ Ἀμερικανός, ἂν ἦμιον ἐγὼ στὴ θέει σας, θὰ ἔπαινα ἓνα ὀλόκληρο βαγόν-λι μόνοι μου. Γιατί, λόρδε μου, δὲν ἔμ' ἄρριστε ἀτόψε νὰ κοιμηθῶ μὲ τὸ ἀνωτόφορο ροχαλιτὸ ποὺ κάνεις!

Ε κ ε ί ν ο ς.—Τί θὰ ἐκάνετε, δεσποινίς, ἂν πὰς φιλοῦσα;

Ε κ ε ί ν η.—Θὰ ἔβαζα τῆς φωνές.

Ε κ ε ί ν ο ς.—'Αλλὰ κανεῖς δὲν θὰ σὰς ἀκουγε.

Ε κ ε ί ν η.—Τὸ... ἔξερω!

Μεταξὺ μικρῶν :

—Καὶ πὼς τὴ λένε τὴ δασκάλα σου, Τάκη;

—'Εγὼ τὴ λέω ἐδεσποινίδα, ὁ μπαμπὰς ἐχρυσό μου' κι' ἡ μαμά τὴ λέει κτανούλια!...

ράθυμο γιὰ νὰ ἀναποδογυρίση τὴ λάμπρα.

—'Ὁ κόμης ὅμως πρόλαβε καὶ τῆς ἀράξε τὰ χέρια σφιχτὰ μέσα στὸ δικὰ του.

—Θα βάλετε φωτιά! τῆς εἶπε, Καθήμε δὰ φρόνιμα. Σταθῆτε ἐδῶ, κοντὰ στὸ παράθυρο. Πρέπει νὰ σὰς δῆ. Μὴν προσπαθεῖτε νὰ κοιμηθῆτε, γιατί σὰς κρατᾶω γερά. Μὴ φωνάζετε, γιατί κανεῖς δὲν θὰ σὰς ἀκούση. Γιατί τρέμει; Νά... τώρα πῆρσε τὸ φράξιλὸν καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸν μεγάλο ὄρθο τοῦ κήπου. Τὸν ἀκούτε; Τώρα στριβεῖ. Μπαίνει στὸ μικρὸ, στὸ σκοτεινὸ δρομάκι γιὰ νὰ ζήνη τὴ βόλτα τοῦ πύργου. Τὰ σκυλιὰ ὅμως; 'Α, βλέπω ὅτι ἔξερτε καλὰ τὴ δουλειά σας, κυρία κόμισσα ντὲ Μαρμπού. Ἔχετε κοιμηθεῖ καὶ τὰ σκυλιὰ. Τὰ καϊμένα... τί σὰς φταῖνε; Τώρα ὁ φίλος προχωρεῖ πρὸς τὸ μικρὸ μονοπάτι, ποὺ εἶνε θεοσκότεινο καὶ τῆς ἡμέρας ἀκόμα, ἀπὸ τὸ πυκνὸ φύλλωμα τῆς περιπλακάδας. Δὲν θὰ βλέπη οὔτε τὴ μύτη τοῦ ἀσφαλῶς. Στὰ παλιὰ χρόνια ὑπῆρχε καταμεσῆς τοῦ μονοπατιοῦ αὐτοῦ ἓνα πηγάδι. Τὸ εἶχανε φράξει. Μὰ τὸ ἀνοῖξα ἀπόψε, πρὸ τοῦ δείπνου. Τρεῖς ὄρες σκοτώθηκα στὴ δουλειά, γιὰ νὰ τ' ἀνοῖξω. Εἶνε ἓνα πηγάδι πολὺ βαθύ. Ὅποιος θελήσει νὰ διαβῆ τὸ μονοπάτι, γιὰ νὰ ρθῆ στὸν πύργο, πρέπει νὰ περάση πάνω ἀπ' τὸ πηγάδι, ποῦ... δυστυχῶς τώρα εἶνε ἀνοικτὸ. Χέ, χέ, χέ! Ἀνοικτὸ εἶνα... Χέ!... Χέ!...

—'Ὁ κόμης γελῶσε νευρικά. Ὑστερα σὼλασε ἀπότομα. Ἡ κόμισσα εἶχε παγώσει ἀπὸ τὴν ἀγωνία τῆς. Μιά νευρική σιγή εἶχε ἀπλωθεῖ γύρω.

—'Ακουγόντουσαν τώρα τὰ βήματα τοῦ ἀνθρώπου στὸ μονοπάτι βιαστικὰ-βιαστικὰ.

—'Ἐξαφνα ἓνας ὑπόκοφος γδοῦτος ἀνοῖστηκε καὶ μὴ κραυγὴ τρώμου, μὰ κραυγὴ ποὺ φαινόταν σάν νάβγαῖνε μέσα ἀπὸ τὰ βάθη τῆς γῆς!

Τὰ σκυλιὰ, μακριὰ στὴν ἐξοχή, ἄρχισαν νὰ γαυγίζουν.

—'ὦ! Θεέ μου! τραύλισε ἡ κόμισσα κι' ἔφερε τὸ χέρι τῆς στὸ κἀθῆρο μέτωπό τῆς. Κακοῦργε! Τὸν σκότωσες!...

—Καὶ τώρα, βγάλε τὴ λάμπρα ἀπ' τὸ παράθυρο, κόμισσα.

—'Ὅλα τελείωσαν! εἶτε ὁ κόμης μὲ μάτια φλογερά καὶ σπινθηροβόλα, γελώντας ἄγρια, τρελλά, φρενασμένα.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Στὸ Λονδίνο ἔγιναν πρὸς μὴνὸς τὰ ἔγκαινα τοῦ Ἐσυνδέσμου προστασίας γυναικείων δικαιωμάτων.

—'Ὁ Σύλλογος αὐτὸς ἀποτελεῖται ἀπὸ κυρίες τῆς ἀνωτέρας ἀρσοκρατίας καὶ σκοπὸς του εἶνε ὁ περιορισμὸς τῶν διαζυγίων.

—'Υπεβλήθη μάλιστα ἐκ μέρους τοῦ Συλλόγου αὐτοῦ μακροσκελὲς ὑπόμνημα στὸ ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης, διὰ τοῦ ὁποῖου ζητεῖται νὰ διαταχθῶν τὰ ἀγγλικὰ δικαστήρια νὰ μὴ χορηγοῦν διαζύγια γιὰ ἀσημαντές ἀφορμές.

—'Ὁ παγκοσμῖο φήμησ Ἀμερικανὸς πολυκατοικηριοῦχος Φόρντ ἀπὸ τὸν περασμένο Ἰανουάριο καταβάλλει σὲ κάθε ἐργάτη του ἐπὶ πλεόν τοῦ μισθοῦ του δεκαπέντε δολλάρια μηνιαῖως γιὰ κάθε παιδί του, ἂν σπουδάζει σὲ σχολεῖο τῆς δημοτικῆς ἐκπαίδευσως, δέκα δολλάρια ἂν σπουδάζει σὲ σχολεῖο τῆς μέσης ἐκπαίδευσως καὶ δεκαπέντε δολλάρια ἂν φοιτᾷ σὲ πανεπιστήμιον.

—Σ' ὅλη τὴν Ἰταλία ὑπάρχουν 135 θέατρα ποὺ φέρουν τὸ ὄνομα τοῦ Βέρδι, 82 ποὺ φέρουν τὸ ὄνομα τοῦ Παγκανίσι καὶ 27 τοῦ Ροσσίνι.

—Στὸ Ἐθνολογικὸ Μουσεῖο τῆς Πετροπολῆως, σύμφωνα μὲ μὴ τελευταία καταγραφή, ὑπάρχουν 1.800.000 ἀντικείμενα τέχνης, ἡ ἀξία τῶν ὁποίων ὑπερβαίνει τὰ 75,000.000 χρυσοῦν ρουβλίων.

—'Ἡ ἄδημοσία Βιβλιοθήκη τῆς Πετροπολῆως θεωρεῖται ὡς ἡ δευτέρα κατὰ σπουδαιότητα σὲ ὅλο τὸν κόσμον, λόγῳ τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς ἀξίας τῶν ἔργων ποὺ περιέχει.

—Στὴ Βιβλιοθήκη αὕτη ὑπάρχουν 4.500.000 τόμοι, ἡ ἀξία τῶν ὁποίων εἶνε ἀνυπολόγιστη.

—Τὸ Δικαστήριον τοῦ Κασοῦ τῆς Μολδαβίας ἐδίκασε πρὸς μὴνὸς εἰς θάνατον δεκαεπτά Ἀτσιγγανούς, ἐκ τῶν ὁποίων δύο γυναῖκες, κατηγορουμένους ἐπὶ ἀνθρωποφαγία!

—Ὅπως ἀποδείχθηκε κατὰ τὴ διεξαγωγή τῆς δίκες, ὁ Εὐρωπαῖοι αὐτοὶ κανίβαλοι εἶχαν κατακρουνησθεῖ καὶ καταβροχθισθεῖ, σὲ διάστημα ἑξῆ μηνῶν, πενήντα τέσσαρα ἀδάα παιδάκια!

—Στὸ Νόρφολκ τῆς Ἀγγλίας, διοργανώθηκε τὴν περασμένη βδομάδα μὴ τελετὴ ἐκ μέρους τῆς Δημοκρατίας, πρὸς τιμὴν τῆς οἰκογενείας Μίλνστον.

—Οἱ δώδεκα ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαὶ ποὺ ἀποτελοῦν τὴν οἰκογένεια αὕτη, ἀριθμοῦν σήμερα συνολικὸ βίω 987 ἐτῶν!

—Στὶς βορεινὲς χώρες τῆς Κίνας ἐνέσκηψε τελευταία μὴ θανατηφόρος ἐπιδημία, γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα ἐπνευμονικῆ πανώλης.

—Κατὰ τὴν ἐπιμόνων ἐρευνῶν, ἀνεκαλύφθη ὅτι ἡ ἀσθένεια αὕτη μεταδίδεται ἀπὸ τῆς φρέζες ἐνὸς τροκτικοῦ, ἐραμπαζιγᾶν καλομένου, τὸ ὁποῖο εἶνε ἀρκετὰ περιζήτητο γιὰ τὸ πλοῖον τοῖχοςμά του.

—Τὰ τροκτικὰ αὐτὰ ζοῦν σὲ βάθος 10—12 μέτρων ὑπὸ τὴν γῆν, ὅπου καὶ φτιάχνουν τὰ λαβερνιθὸν κρησφύγετά των.

—Τὸ εἶδος αὐτὸ τῶν τροκτικῶν συναντᾶται μόνον στὶς ἐπαρχίες τῆς βορείου Κίνας, στὴ Μογγολία καὶ στὴ Σιβηρία.

—Τὸ βαθύτερον ἀρτεσιανὸν φρέζα ὅλου τοῦ κόσμου βρισκεται στὴν Ὀλίνδα τῆς Καλλιφορνίας. Τὸ βάθος του φτάνει τὰ 2.465 μέτρα!

—Στὸ στενὸ τοῦ Γιβραλτάρ ὑπάρχει ἓνα ἰσχυρὸ ρεῖμα τὸ ὁποῖο παρασύρει τὰ πλοῖα ἀπὸ τὸν Ἄρκανὸν στὴ Μεσόγειο Θάλασσα.

—Τελευταία ἔγιναν πειράματα, γιὰ νὰ ἐξακριβωθῆ ἂν τὸ ρεῖμα αὐτὸ ἔχει ἐπίδρασι καὶ στὸ βάθος τῆς θαλάσσης.

—Τὰ πειράματα αὐτὰ ἀπέδειξαν ὅτι σὲ βάθος 150 μέτρων καὶ κάτω ὑπάρχει ἀντίθετο ρεῖμα, προερχόμενο ἐκ τῆς Μεσογείου, καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸν Ἄρκανον.

—Οἱ περιεργόπεροι ἀπ' ὅλους τοὺς τάφους τοῦ κόσμου εἶνε οἱ τάφοι τῶν Κινέζων ἀτοκρατόρων.

—Ἀντὶ ἐπιτημῖον πλοακός, βρισκόμενος πάνω σ' αὐτοὺς τράστοι ἐλέφαντες ἢ καμήλες, ἔργα γλυπτικῆς τέχνης.

—'Ὁ Ἀγγλὸς περιηγητῆς Πέτερο Γουώλερ, περιγράφοντας σ' ἓνα εὐρωπαϊκὸν περιοδικὸν τῆς ἐπιπτώσεως του ἀπὸ τὰ τελευταία του ταξίδια, ἀναφέρει ὅτι στὰ δάση τῆς Βολιβίας ὑπάρχει μὴ πρωτόγονος φυλὴ Ἰνδῶν, τῶν Κουρούγκουα.

—Οἱ Κουρούγκουα δὲν διαφέρουν καθόλου ἀπὸ τοὺς πρωτόγονους ἀνθρώπους. Ἀνοῖγουν στὶς καλῶδες τοὺς λάκκους μισοῦ μέτρου καὶ μέσα σ' αὐτοὺς ρίχνουν τὸ νερὸ ποὺ θὰ ποῖν, καὶ τὸ ὁποῖο μεταφέρουν ἀπὸ τῆς γειτονικῆς πηγῆς ἢ τὰ ποτάμια, μέσα σὲ πλατεὰ φύλλα δένδρων!

—Τὸ παράξενο ὅμως μὲ αὐτοὺς εἶνε ὅτι δὲν ἔχουν γλῶσσα! Συννενοῦνται μεταξὺ τους μὲ χειρονομίες, συνοδευόμενες ἀπὸ ἀνάφθους κραυγὰς.

—Ἐνας νεὸς ἀπὸ τὴ φυλὴ Κουρούγκουα, μολοντὶ ζῆ ἀπὸ διατίας μεταξὺ τῶν λεικῶν, δὲν μπορεῖ ἀκόμα νὰ μᾶθη νὰ λέη μὰ λέξει.

—Κατὰ τὴ γνώμη τοῦ περιηγητοῦ Γουώλερ, τὸ φαινόμενο αὐτὸ ὀφείλεται στὴν ἐλαττωματικὴ κατασκευὴ τοῦ οὐρανίσκου καὶ τῆς γλῶσσης τῶν Κουρούγκουα.

